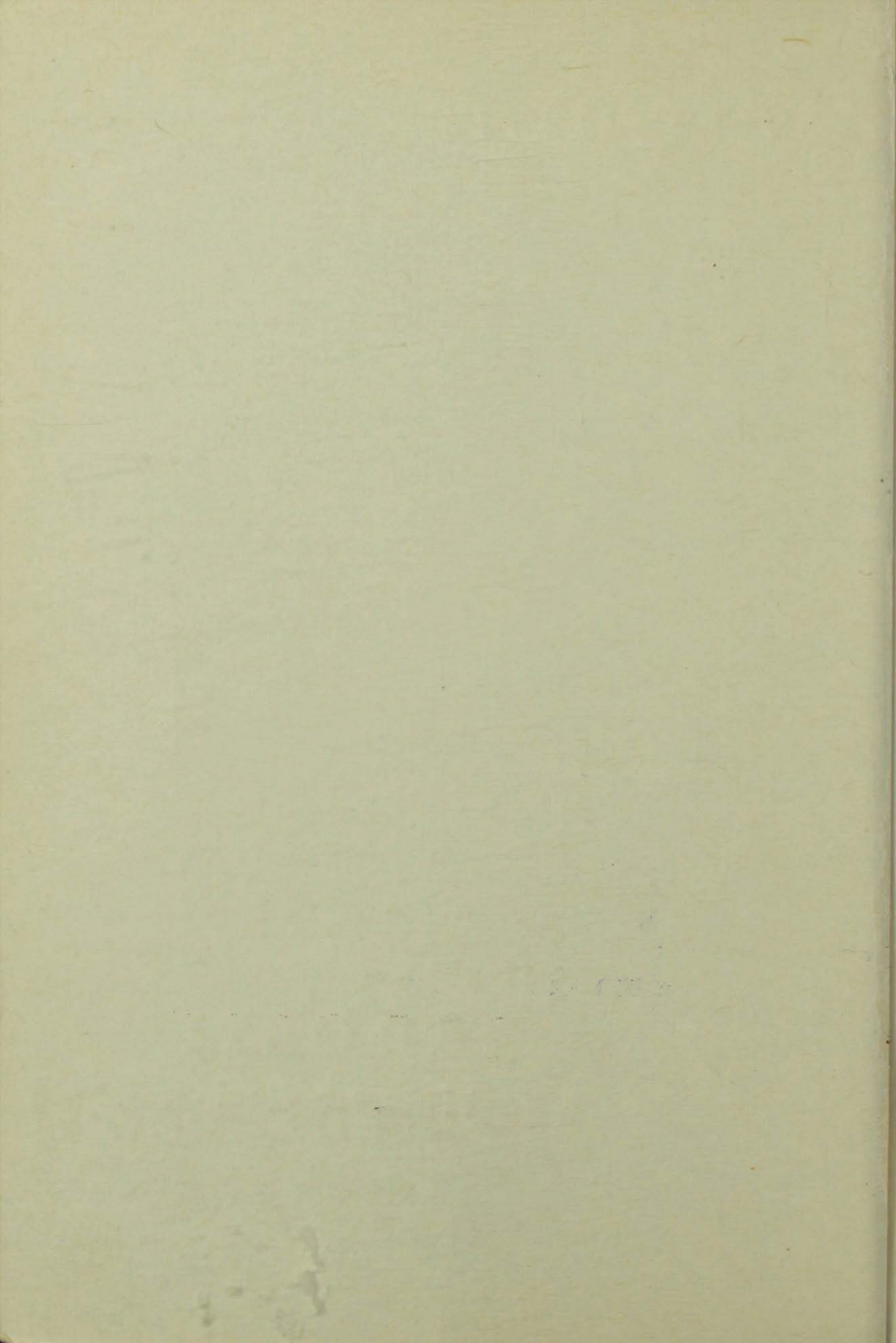

j a k o v k o p i l o v i ć

R A D O S T I

pjesme o djeci

zkh.org.rs

jakov kopilović

Beli Gabrić

Molbica

Sabotica, 22. XII 1966. Bel.

Jakov Kopilović

PROF. BELA
EX LIBRIS
GABRIĆ

RADOSTI

pjesme o djeci

zkuh.org.rs

1890

1890

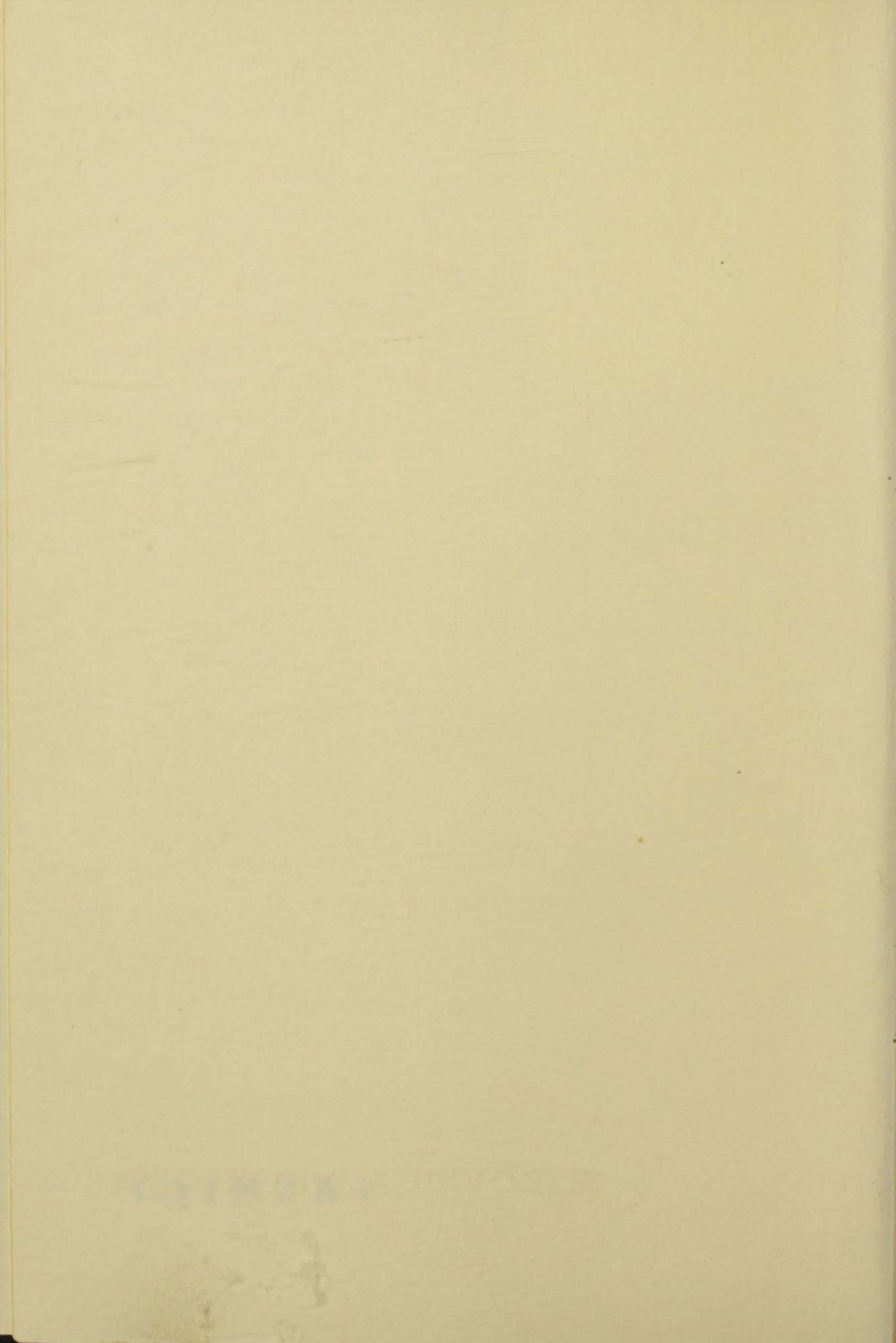
EX LIBRIS
PROPERTY
OF
THE
LIBRARY

1890

1890

IZ OBLASTI
JASNICI

zkvh.org.rs

SLIKOVNICA DIJETINJSTVA

zkv.org.rs

Ulica djetinjstva

Ti, koja nisi daleko
od mog sna,
cvijete djetinjstva,
volim te meko.

I živim za te.
I koji trenutak
poslije smrti
živjet ću za te.
Dok se tvoje kose zlate
na vjetru —
trske izvezene.
Na krovu oči čuvarkuće
zelene.

Sokaci djetinjstva,
ne zovite me!

Mami za Osmi mart

„Mama, ti mene čuvaš...“

— Vlatko

Lice lišća na vjetru s jeseni zlatno
životom miriše u vječnom kolu svitanja;
u prahu mjeseca i nebesko klatno,
misao tvoja, majko, tišinom odzvanja.

Noć je, mir u srcu, i cvijet suncokreta;
pod srcem raste klasje, mlijeko žarko,
otkosi pjevaju bjelinu kruha svijeta
i nemuštu moć tvoje krvi, o majko!

Odnesi orah zvijezde i klasje u letu.
Mlijeko tvoje duše u mom djetinstvu teče;
crnu vrbu kose milujem snom, svetu
i sklapam album dana svako veče.

u tvom krilu. „Mama, ti mene čuvaš...“
Milost molim, majko, za san tihe ulice,
kada tvoje stope zapečate pločnik naš —
brigama spomen i sjaj jabuke u lice.

Jauk samoće u meni gori bez pjesme tvoga glasa.
Spasa, spasa za svjetlost svake majke!
Za stolom, za strugom, limenih talasa
pregršt tišine pod krilo goluba, dajte.

Mladost tvoje ljubavi raste u stablima.
Ne ljubim kamen života. Igračke, igračke...
Kovitlac misli mi stvaraju. Dugujem sokacima
srebrnu sliku majke, i ove zemlje — Bačke.

T a t a . . .

Tata,
dohvati mi onu
jabuku zlatnu
u plavom platnu
neba.

Hoću, sine,
kad ponoć
odjeću skine
s visine.

Tata,
dodji sa mnom
u planine nebeske,
plašim se oblaka.

Ne boj se, sine,
tu je i tata
iza srebrnih vrata
oblaka.

Č e k a n j e

Mojoj majci

Na dolafu tunje mirišu, čekaju dan, da dozore.
Mala djetinja ručica plete veselo igranje.
Majka pokriva djetence, širom otvara prozore.
Na zidu sat se stišao, stislo ga sjetno sjećanje.
Usne šapuću molitvu...
čudno mistično čekanje.

Djed male Jasnice

Ja imam djeda,
kojega ne znam;
s neba nas gleda
izmedju zvijezda.

Od samog zlata
kočije vozi,
vatrena hata.
Konji krilonozi

podižu nebom
prašinu zlatnu,
i sreću nekom

nose u mašti
na vječnom klatnu,
koje se klata.

I samo zlati,
i samo zlati. . .

Dijete ocu

Moj otac
ni noćas
usnio nije.

Ja se i budim...
i gubim u snu.

Kamenom zbilje
razbijen prozor.
Krvvari rana istine.
Pršte kristali u prostor.

N a š t a l a

Još prije zore sjedi za stolom
i pjesme piše, i čita knjige;
u razgovoru sa modrim bolom
nabuja potok patnje i brige.

I kao jablan zelenim dolom
razvije barjak zelene grane,
zjenicom sunca ovjenčan zorom
niže čiste riječi u djevdane.

M i l i c i

Nekada, grlicu malu,
lako te nosio tata,
ko zraku ustreptalu
na krilu lastina jata.

I ne znaš, davno je bilo,
tekla je ko i sad Sava,
sjela si u moje krilo,
kosica plela se plava.

Ja sam budućnost snivo...
Rasla si u mojoj mašti,
gledah te ko sada, živo,
milo cvjetaš u bašti.

Rasteš u vrtu života
na radost i žalost tati.
Doći će zrenje — divota,
i tebe vrijeme će brati.

I tada reći će majka:
... „još treba kazati tati“.
I tako života bajka
novu će stranicu dati.

Moja kćer

Vazdan po kući trči, baki se za suknje hvata.
U rukama ljiljane nosi, u očima proljetne zore.
I svake večeri pita: „Kad će se vratiti tata? . . .“
Dok bakina drhtava ruka na prozore spušta zastore
i brižno zaključava vrata.

Uspavanka za Zlatka

I

Noćas ću sanjati tebe
moj mili maleni sine,
kad srce od straha zebe,
da želja me žarka mine.

Ti sklapaš očice svoje,
a još taticu vidiš.
Ručice pokriva tvoje
i pjeva ti mamica: „Čičiš“.

Buji mi čedo, baji,
nek noćas tvojoj maji
odmora bude dosta.
Jer sutra nove muke
i posla pune ruke,
kako samotna osta.

Uspavanka za Zlatka

II

Lane moje malo,
jesi li zaspalo
u maminom krilu?

Tvoja majka mila
kao dobra vila
gladi zlatnu svilu.

Tvoju zlatnu kosu
poljupcima osu.

Sad se kosa sjaji,
Buji, čedo, baji.

Uspavanka za Zlatka

III

Spavaš li, sinko moj?
Tvoj tata noćas bdije,
i sluša ptičica poj
kojih još kod vas nije.

Ti samo spavaj, Zlato,
tatino veselo krilo;
tata ne spava zato
da bi ti bolje bilo.

Kad se probudiš, sine,
i tebe ojača san,
sunce se nebom vine,

noseći novi nam dan,
i ljude tuga mine,
stasat ćeš ovjenčan.

Uspavanka

Tvoje su ceste kaldrme,
sine,
zato i srce bez istine
u oblacima pline.

Otac ti zove stihove
nove
kao kuće ove, i veće.
A ti narasti
lasti pod krilo
u cvijetu sreće,
tatino i mamino milo.

San male Jasne

San u zjene se šulja —
oči dva suncokreta;
iz oblaka, iz mulja
mjesec ravnice sreta.

Veče je. Krila kasna.
Naslonjena na grudi
usnila mala Jasna,
a sunce je ne budi.

P o k l o n

Kako si sijed
moj tata,
i obraz blijed,
a riječ
od zlata.

Čuj ovu želju
lastavičju,
sunčanu prelju
na licu,
moj tata:

Kupi mi na dar
kalendar
za vječnost
s nedeljama
mamine ljubavi.

Sunčane oči
kad sklopi dan,
i djerdan zvjezdani
plane,
eto ti kalendar,
tatino lane,
listaj mu strane.

V l a t k u

U kolu zvjezdanom
i tvoj je put,
moj sine, snovima otrgnut
kao cvijet
na srcu mom.

Sreća svoj veze skut,
nesreća okreće plašt.
I kao suncokret žut
da li ćeš biti
plah i tašt?

I tko zna životni put
svakog od nas?

U snopu klas uz klas,
il' samotni vlat,
istrgnut?

1888

1888

1888

1888

zknj.org.rs
I G R E

Igračke...

Igračke,
igračke,
i ruke u krugu
kalema.

Nema igračke.

Prsti cvijetova venu
u vazi snova.

Igračke,
igračke ! . . .

Igra

Kućica je na ormanu
nakrivila jednu stranu
kao da je suncokret,
sunca željan žuti cvijet.

Kad ustane mala Jasna,
razvije se igra strasna.
I u susret novom danu
naći će se na ormanu.

Još jedna igra

U vječnost otiču rijeke,
što nose moje sanje.
One su tako lijepe,
a svaki dan ih je manje.

I ladje od papira,
igračke dragih dana;
šarena krila leptira
pribadačom prikovana.

Igramo se kao djeca.
Na Rokovom perivoju
jedno srce tajno jeca,
i doziva djecu svoju.

Igra zmaja

Volio bih i ja da sam ko taj zmaj,
što iz tvoje ruke u visine leti,
u nebeske plave slobodne vrleti,
i napušta Zemlju, cio ovaj kraj,
i napušta grudu, mio zavičaj.

O sudbino moja, mene zavitlaj
u oblake bijele, visoko nad svim,
da krstarim s njima ko sa orlovima,
i s dječijim srcem, što se igra samo,
poletimo, sretni,
da se poigramo ! . . .

Lutke u izlogu

Govore svojim jezikom,
mimikom svojih trovaca:
patnje nijemih boraca
u jednom vremenu velikom.

Stane i sunce zubato
pred likom lutke velike.
Šumore srebrne perike,
i maske sa lica, uglato.

Suncokret u našem zubalu
iscijedi smolu istine.
I krizanteme tišine
ginu na zlatnom gudalu.

Jasnica

I

Sladoled

„Kupi mi, mama, ovo“...
Jezik na prstić stavi,
i ko krilo sokolovo,
gdje se sladoled pravi.

Šta je to, ne zna reći,
al' vidi, odrasli jedu.
Put je otvoren sreći
sada u sladoledu.

O g r a d i c a

Za nju su ogradu kupili,
drvena, istina, sva je,
al' opet ogradica je.
I nepravu su postupili.

A ona voli slobodu.
I čeka svoje vrijeme.
Kad stariji za poslom odu,
nestane ograde nijeme,

III

K a r t e

Nove su. I sada sreća
u kući da bude veća,
mamica curici dala,
da s njima igra se, mala.

Ona se divila prvo
zelenoj boji ko drvo,
zatim uzela kralja,
i sudila mu → bez malja.

IV

P i s m o

„Mamice, tata piše.“
Jasnica doziva snove.
Trči i jedva diše,
s pismom u ruci, zove.

Ručice pruža, i moli,
kad poštar u žurbi prodje.
Tatino pismo voli
ko bonbon, kad tata dodje.

O l o v k a

„Mamice, pisaljku daj,
kojom i tata piše,
ko i on i ja ću, znaj
pisati; on ne će više.“

Mama joj olovku dala,
u kući da bude tiše;
slomi je u igri mala,
i tata ne piše više.

Mala vodonoša

Po vodu ide i kad nije žedna.
bez starijih nešto da uradi, sama;
vrti kolo sreće, voda kao tama
sa dna u vis šiklja, kristalna i ledna.

I začas se vrati mala vodonoša
s lončićem u ruci, žuri natrag tati;
i usput na svakom koraku će stati,
da pomalo pije, jer voda nije loša.

J o s i p i J a s n a

Šiknula igra iz pijeska
u jutro.
Bjelutak lica se ljeska
s jabukama,
žustro.

Živa se svila prstićima svlači
u igri.
Iz oka biser radosti zrači
ko čigri.
Rukama pjevaju veseli igrači.

K

Koturaljke u koraljke

Zakasniti neću nigdje,
razliježe se glas Koraljke,
sada imam koturaljke,
kojima se svugdje stigne.

Kao pčela svakom cvijetu
veseli se idilično,
brže nego trkač stričko
produžava tu štafetu.

Zabavište sad je blizu,
i bakina kuća stara,
i lutkica sa ormara,
i sve drugo u tom nizu.

Dječije igralište u Dudovoj šumi

Stoljetna stabla narijetko stoje
kao spomenici minulih vremena.
Na igralištu djeca ko pčele se roje,
raznih običaja i raznih imena.

Tu su klackalice. ljuljaške i pijesak,
i dječiji restoran „C i c i b a n“.
Glasovi djece razliježu se, trijesak,
od jutra je tako, vedar cijeli dan.

Toplo srce bake unučiće vodi
zdencu života. Djeca rukom viju
sreću. Nebom oblak u slobodi
polako brodi u plavu provaliju.

Djetinjstvo i stvarnost

Ivicom ulica
stvarnost klackalica.

I restoran
„Ciciban“.

Muzika jeca
ko djeca.

Djeca ko djeca:
pereca!

A violina
nudi
vina.

UKORAK SIGRAMA

zkvm.org.rs

A p r i l

Danas od zore rane
rasplele grane svoju kosu,
a sunce niz strane prosu
ko rosu srebrne djevdane.

Vesela lica ravnice^a
blista se u zelenoj svili,
šareni leptirić krili
i s prvim granama lista.

Duša je vedra i čista
ko suza u oku cvijeta;
blista se sunca bista

u spomen nestalih vila
iz svijeta bajke i leta
nabujalih dana aprila.

S a l a š

Prostire se pokraj pruge
sa dva svoja dobra druga,
bez smijeha i bez tuge,
nit' se ljuti, nit' se ruga.

Zelen tepih na kom leži
lako mijenja svakog ljeta;
njegov život, lakši, teži,
kao voćka koja cvjeta.

P o t o k

Još koji put
tvoj živi skut
saviješ oko putnika.

Danas si žut,
na nas si ljut,
pa se izgubiš s vidika.

„Kesteni, kesteni . . .!“

Kesteni, kesteni,
vjesnici jeseni,
u stan će ući,
vrući.

Na stolu zamirisati.
I kasni sati
postati zlatni

Kesteni, kesteni . . .

U lov na zvijezde . . .

Poletjet' skoro će i brod
vasionski.

U duh se uselio nemir.

Velikim srcem cepti ljudski rod
multimilionski.

Nebu je ostao monolog.

Čovjek je postao moćan kao bog.

Seli se sa Zemlje u svemir.

Lovci na zvijezde sviraju u rog:

U lov, u lov, u lov, . . . !

Č o v j e č u l j a k

U samoći knjige, slike
nadolaze i nestaju,
brige male i velike
na oknima zasijaju.

Dvije bore oko usta,
preko čela val za valom,
a u glavi magla gusta,
bol u srcu ustreptalom.

To je program svakog dana
mog susjeda - čovječuljka,
figurica jedva znana
kao lutka sa vrtuljka.

M i s a o

Još koji trenutak
i bora na čelu.
Misao koluta,
osjetim je smjelu.

Ona se raspršti,
raspjeva se, toči.
Umor čelo mršti,
i san sklopi oči.

Mi, i stvari

Branku

Stvari obično rastu u nama,
postaju neizmjerne.

Naše su misli kao i slama
zapaljive, i nisu smjerne.

Mi smo u stvarima sasvim mali,
po jedan čavao čelični.

A ta moćna slama, što se pali
čini nas neobično malim,

Jedan nauk

Nedelja je. Sedam dana
zatvaraju jedan krug.
Učila me moja nana
kao druga dobar drug.

U sedmice četir' noge
trkom trče kao zec,
godine su naše mnoge,
s njima mjesec i mjesec.

I godine od baršuna,
mamin, tatin mio vijek;
svakim danom s manje šuma
venu kao kukurijek.

V l a k

Prugom bježi vlak za vlakom
svakog dana malo brže;
u daljini nadje zaklon,
gdje umorne stvari drže.

Jedan crni vagon za nas
voznim redom već se sprema,
da nas nosi kao talas.
Zakašnjenja ovdje nema.

Balada o starom satu

Kao starac je, bez daha . . .
Šćućurio se u svom kutu.
Očekuje smrt bez straha,
i jesen mirisnu, žutu.

U hodu svaki čas stane.
Boluje od pluća i dana.
I kad ga obore rane,
bit će rdjama hrana.

Sve više, više ga volim.
Žalim ga. I kao sebe
vidim u grobu. Molim:
Kako ću, mili, bez tebe?

SADRŽAJ

Slikovnica djetinjstva

Ulica djetinjstva	7
Mami za Osmi mart	8
Tata	10
Čekanje	11
Djed male Jasnice	12
Dijete ocu	13
Naš tata	14
Milici	15
Moja kćer	16
Uspavanka za Zlatka I	17
II	13
III	19
Uspavanka	20
San male Jasnice	21
Poklon	22
Vlatku	23

Igre

Radosti	27
Igračke	28
Igra	29
Još jedna igra	30

Igra zmaja	31
Lutka u izlogu	32
J a s i c a I Sladoled	33
II Ogradica	34
III Karte	35
IV Pismo	36
V Olovka	37
Mala vodonoša	38
Josip i Jasna	39
Koturaljke u Koraljke	40
Dječije igralište u Dudovoj šumi	41
Djetinstvo i stvarnost	42

U k o r a k s i g r a m a

April	45
Salaš	46
Potok	47
„Kesteni, kesteni...!“	48
U lov na zvijezde... ..	49
Čovječuljak	50
Misao	51
Mi, i stvari	52
Jedan nauk	53
Vlak	54
Balada o starom satu	55

zkv.h.org.rs

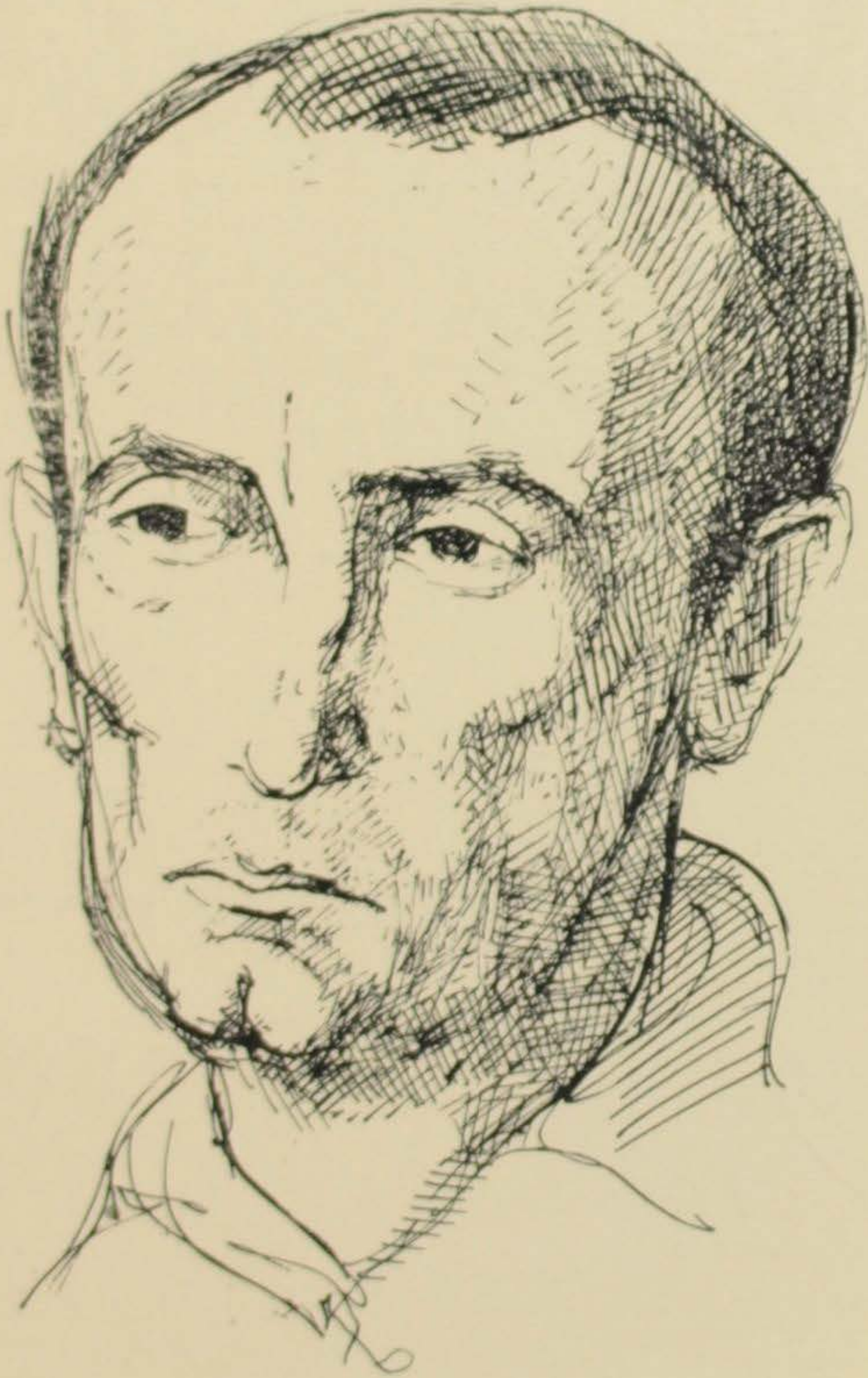
Od istoga pisca:

Daleko od zavičaja, pjesme — Zagreb (1944)

Tisuću i jedna noć. pjesme — Subotica (1946)

S o n e t i, pjesme — Subotica (1953)

U dolu jablan, pjesme — Subotica (1964)

zkvh.org.rs

